

BIJVOEGSEL AAN DEN POSTRIJDER

van den 26 Januari 1901.

Laat de lucht binnen zet de vensters open.

De geleerde herr Francotte, hoogleeraar aan de Universiteit van Ljok zegt in een zijner volkswerken :

Op een tijdverloop van 7 jaren heeft men onder de 23,000 bureelbeambten van den ijzerenweg in Frankrijk vier honderd en twaalf sterften waargenomen van teering ; op 75,000 beambten van den buitendienst der ijzerenwegen telde men slechts 16 sterften van teering.

Merkt nu wel op dat de bureelbeambten zich in goed verwarmde vertrekken bevinden want men spaart de kolen van den Staat niet, als de buiten beambten aan alle weer zijn blootgesteld, aan wind en regen aan koude en sneeuw.

Vindt gij het niet zonderling ?

Op 25 000 goed verwarmde beambten 412 gevallen aan teering.

Op 75,000 beambten aan regen en koude blootgesteld, 16 gevallen van teering.

Het is een vooroordeel van den koude ziekten toe te schrijven en voornamelijk de borstziekten.

De koude is zoo zeer niet te vreezen.

Wat wij meer moeten duchten is gebrek aan lucht, wat wij nog meer moeten vreezen is de bedorven lucht.

De zittende beambten worden dikwijls het slachtoffer der teering omdat zij in slecht verluchte bureelen zitten of in eenen kring van bedorven lucht moeten leven.

Wilt gij uwe gezondheid bewaren wilt gij uwe gezondheid versterken vlucht de bedorvene lucht en zoekt de zuivere en frissche lucht.

Zet de vensters uwer woningen wagenwijd open, zet zelfs 's nachts uwe slaapkamer open bijzonder als het vertrek niet ruim is, of dat verscheidene personen er op slapen, weest niet bang van zelfs uwe venster half open te laten.

In uwe vrije oogenblikken in plaats van u op te sluiten in berookte en bedampte kamers zoekt een gezond en versterkend vermaak in de wandeling.

Een boterdief in 't nauw gebracht.

Onlangs was in eene dorpsherberg, niet ver van de stad gelegen, een herbergier bij 't vallen van den avond naar buiten gegaan om zijne vensters te sluiten.

Een eenige klant bevond zich nog in de gelagkamer. Door het venster zag de herbergier hem een in de nabijheid staande korf openen, waarin stukken boter geborgen waren. De korf openen en een stuk boter van een halve kilo onder zijnen hood steken was 't werk van een oogenblik.

Blijf nog een weinig Jan, zei de herbergier, de sneeuw van zijne voeten stampende. Het is verbazend koud, een glas warme grog zal u goed doen.

De beleefde uitnoodiging beviel den dief niet, maar wat moest hij doen. Vreezende vermoeden op te wekken, nam hij het glas grog. De herbergier dwong hem onder beleefdheid bij de kachel plaats te nemen, sloot hem ongemerkt tusschen tafels en

stoelen in, er nam zijne plaats zoo dat de dief niet kon opstaan als hij wilde. Hij wierp nog een schup kolen op het vuur, want, zei hij, het is koud daarbuiten.

— Jan zei de herbergier verder, drink nog een glas, kom, het zal u goed doen.

De dief, de boter op zijn hoofd voelende neersinken, stond op, zeggende dat hij moest heengaan, dat men op hem wachtte.

— Nog niet zegde de baas, hem op zijn stoel terug houdend, dat glas grog moet eerst uit; ik moet u iets verhalen wat zeer belangrijk is ; blijf zitten.

— Maar het is hier helsch warm, zei Jan laat me wat achteruit schuiven, en hij wilde opstaan ; maar de sterke arm van den kastelein weerhield hem.

— Breng brood, riep de herbergier, het is al laat, en gij zult wel honger hebben. Gij kunt het zelf boteren ; gij weet er is hier boter in den korf, en goede !

Jan begon benauwd te worden, hij voelde waar het paard gebonden was. De boter begon druppel voor druppel van zijn aangezicht af te loopen, zijn neusdoek was reeds zoo vet als een oliekoek !

— Het is dezen avond zeer koud, zei de herbergier. Gij schijnt het warm te hebben Jan. Waarom doet gij uwen hoed niet af ? Kom, ik zal hem weghangen.

— Neen, neen, riep Jan, ik moet heengaan, laat mij vertrekken. Ik ben ongesteld, ik ben niet goed.

En hij greep zijn hoed vast ; de drukking deed de boter nog meer vloeien. Hals en nek, borst en beenen waren weldra geboterd. Jan zwom erin. Dan zei de herbergier al lachende:

Indien gij volstrekt vertrekken wilt, dan wil ik u niet weerhouden. Goeden avond, slaap wel.

Jan ging naar buiten, maar de herbergier riep hem achterna :

— De poets is goed, zij is wel een stuk boter en een warm grogje waard. Voor het overige, wacht u in 't vervolg. Boterdief.

Vervloekte geldduivel.

In het jaar 1718, trad eene jonge Poolsche soldaat in eene afspanning der stad Pultava. De vreugd gleesde op zijn gelaat, het geluk scheen zijne ziel te overstromen ; en het was alsof hij zich geweld aandeed, om een geheim, dat hem drukte, in zijn hart terug te houden.

Hij legde op de tafel eene zware beurs met goud en vertrouwde tot 's andrenendaags aan den waard toe. Hij nam vreugdig het avondmaal en begaf zich ter rust.

De waard wierp eene beazerlijke blik op de beurs van den vreemdeling en naar het voorbeeld van Judas vraagt hij : « Wat zal hij mij geven ? Goud ? Zilver ? Misschien maar eenige stukken koper ? » Hij opend de beurs en staat verstomd bij het zien van al dit goud.

— Zie, zegt hij tot zijne vrouw, zie wat het geluk ons brengt.

Een wreed besluit wordt genomen en hetgeen de man niet durft, zal de vrouw ten uitvoer brengen. Gewapend met eenen dolk, treed zij koelbloedig in de kamer waar de jongeling in eenen zachten slaap gedompeld ligt.... De dolk heeft weldra zijne wreede taak volbracht.... Een put wordt spoedig gegraven, het slachtoffer erin geworpen en de nacht dekt alles met zijnen zwarten sluier.

Doch bij de eerste morgenschemering hoort men herbaalde mafen op de deur kloppen.

Beven gaat de weerdin openen ; het is hare dochter, die een huis in de buurt bewoond, en die vreugdig en glimlachend binnentreedt.

— Waar is mijn broeder ? roept zij uit.

Hare ouders bezien haar met verwondering en begrijpen haar niet.

— Uw broeder ? stamelen zij.

— Ja, de jonge soldaat, die hier gisteren met eene groote geldbeurs toegekomen is... Slaapt hij nog ? Heeft hij zich nog niet kenbaar gemaakt ?

Bleek en als verpletterd beschouwen de moordenaars elkander ; zij vallen op den grond, rukken zich de haren uit het hoofd en werpen verschrikkende schreeuwen ; Wij hebben ons kind vermoord !

De vader liep de eerste uit de kamer en verhing zich ; de moeder doodde zich met denzelfden dolk, waarmede zij haar kind vermoord had... Vervloekte geldduivel !

MOEDERLIEFDE.

(Eene Magyaarsche legende).

Vele menschen hebben zich wel eens afgevraagd, en doen dat zeker nog, waarom het kind, ter wereld komend, zich in een staat van volkomen hulpeloosheid bevindt, welke deonge...

Een magyaarsche legende geeft van afwijking de verklaring en schrijft ze uitsluitend toe aan de buitensporige moederlijke leederheid van Eva, welke haar vertrouwen op God deed wankelen.

Toen de Schepper den wezens, welke Hij uit den niet had geschapen, den levensadem had ingeblazen, vereenigde hij ze allen om zich heen en verzamelde ook de Engelen. Hij wilde hen op plechtige wijze doen weten, dat ieder wezen ter wereld komend, op zich zelf kan staan en in zijne behoeften voorzien.

God riep eerst eene merrie, die in de nabijheid stond en waartegen een veulen vreesachtig leunde.

— Verlaat uw veulen en laat het loopen, gebood de Schepper,

De merrie gehoorzaamde ; zij verwijderde zich, terwijl het veulen lustig over de weide begon te draven en weldra alleen zijn voedsel wist te vinden

Vervolgens was het de beurt aan de kip. Ook zij gehoorzaamde, en het kuikentje, nauwelijks uit den dop gekropen, begon te loopen en wist al spoedig mede alleen zij voedsel te zoeken.